
Petri György

BEST BEFORE END

Mint tönkrement kereskedő
a csődtömeggondnokokra várva,
a halszákmintás öltönyű,
halhólyag tekintetű
zárgondnokokra várva
bolyongok szórakozottan és
mégis kíváncsian
e most még enyém lakásban.
Olykor kitekintek
az ablakon: a felhők,
mint a folyékony ólom,
fehéren izzanak,
ahogy hevíti őket
a kora téli Nap.
Odakünn is minden az enyém:
a piros telefonfülke,
az áramátalakító doboz, a szürke,
meg a sok sárga pad.

Tudom, mindez hamarost
tőlem elvéteik,
de most, de most
még az enyém. Hetekig? Hónapokig?
Sőt, ki tudja, talán
(s számít az, hogy megszámlált?)
évekig, évekig!

No de hát jöjj
és nézz szét
szobámban könnyed
pillantással: egy mennyezetig érő,
faltól falig polcon könyvek;
s hol teljesültek hajdan
kevésbé szellemi vágyak,
ott hagyatott hely az impozáns
dupla („francia”) ágynak;
ma már inkább csak
alvás, olvasás, terefere
komótos színtere.
Nappalonta
madármotívumos tarka
szőttes borítja.

Már engedelmet,
hogy így felrúgok minden
ökonómiát, önfegyelmet.
Okom van rá. Búcsúzom.
Egyelőre még csak
egy életmódtól. Hogy lehessen módom
próbálkozni másikkal.
Mégis egy kissé azért meghatódom
önmagamtól, ahogy
egy alkoholmentes
sörösdobozt babusgatok,
és rajta a talányos feliratot:
Best before end –
Hát, nem is tudom.
Jómagam eddigelé nemigen tapasztalom.
(Persze, ez csak egy vicc.
A trükkös angolok.
A folytatás ugyanis: *See base of can*,
vagyis: a szárazabb
magyar változat
szerint: *Minőségét megőrzi:*
lásd a doboz alján.)

Szóval, hogy búcsúzom,
s persze, az időt, húzom,
mert nem akar sehogy
rám jönni a mehetnék,
mint ajtóban a modortalan vendég
fecseg, locsog:
pontosan ilyen vagyok,
tudom holott:
az *Ismeretlen Úr*
egy szóval sem marasztal,
a szobában leszedve már az asztal,
csak a csikkel púpozott hamutálak
bűzlenek komoran.
Csak a mozdulatlan füst
várakozik némán.
Csak egy csonk gyertya kanóca
izzik még.

Éjszaka van.

MÁR REGGEL VAN

*Oh, hol vagyok?
A gyertyák tövig égtek le
a rideg hajnal dereng az ablakon
már reggel van,
egy új nap,
múljon el, mint a többi*

Bizony már reggel van.
A sokadik.
A közel ötvenötször
háromszázhatvanötödik,
pedig
nem törekedtem
élni minden áron,
köhécselve, rekedten,
fájó
csontokkal, zsigerekkel.
Semmi jónak nem
kezdete már a reggel.
Jobb volna már
keveredni a röggel.

Higgyétek el, barátaim,
nem mórikálok,
bár megjátszom magam
valami különös (kivel is
játszott?) kártyapartiban.

Nahát, ami a kártyát
illeti, abban is
(többek között) elég
csapnivaló voltam.
Az a sok ostoba, vad licit,
amiből teljesen explicit-
té vált, hogy minimum ász-fullom van.
Barátaim unottan
sóhajtottak: még egy ilyen hülyét.
Még hogy pokerface! Pókerfasz valék.
Ahogy szememben
kigyúlt az infantilis öröm.
De szemben a közhiedelemmel:
hülyének a szerencse nem fogja pártját.

Nekem viszont ideje menten
e kártya-metaforából
kikecmeregnem.

Elég toplák toposz.
És témám különben is a *reg'*,
ez a hirtelen téli,
melyben a sok
hajléktalan didereg
ködben, hóban, lucsokban,
ki a holnapi reggelt talán nem éri meg
(és ha mégis, minek?),
nekem meg nem éri meg,
hogyan itten fitogtassam
nem létező szociális érzékemet.
Egy neoliberálisnak ez olyan rosszul áll,
mint a hajléktalanok szénája.
Én csak írjam a versemet
a jó meleg
kocsmában, hol forralt bor
hevíti véretem.
Talán jó majd egy jobb kor,
amely nem ismeri a fagyott sebeket,
a szederjes lila ajkakat, kezeket.
Amelyben az esett
embereket Isten hidege nem veszi meg.
Talán. Talán nem. Mit tudom én,
mi jöhet még e dermedt sártekén.
Fejünk fölött
mint izzó jégdarab
delel a téli Nap.

Rába György

AMIT SZERETTEM

Társaimban mit is szerettem
ami éppen következtelen
felhőtlen nevetést a nőkben
kikkel eszmét hiába szóttem
trillás meséket cserfes ajkon
csak verdestek föltarthatatlan